

ledes det i Grunden havde sig med Tyveriet i Rutherford Street. Paa en halv Time hjørte jeg derud. Det første Menneske jeg traf paa i Huset, var Mr. Sharpin selv.

„Er De kommen herud, for at være mig tilhjælp?“ siger han.

„Ikke saa ganske,“ svarer jeg. „Jeg er kommen herud for at meddele Dem, at De er suspenderet indtil videre.“

„Meget godt,“ siger han, uden at det lod til i mindste Maade at have rokket hans Selvtillid. „Jeg tænkte nok, at I vilde være skingige paa mig, og jeg kan ikke fortænke Eder i det. Værsgod at træde indenfor og lad, som De var hjemme. Jeg maa afsted for at afgjøre en lille Forretning, i Nærheden af Regents Park, som Opdager paa egen Haand. Farvel, Sergeant.“

Med disse Ord bortfjernede han sig, hvilket netop var det, jeg ønskede.

Saa snart Tjenestepigen havde lukket Gadedøren efter ham, bad jeg hende sige til hendes Herre, at jeg gjerne vilde tale et Par Ord med ham i Genrum. Hun viste mig ind i Bærelset bag Boutiken; her sad Mr. Yatman ganske alene og læste i Avisen.

„Jeg vilde gjerne tale med Dem om dette Tyveri, Mr. Yatman,“ siger jeg.

„Saa vist,“ afbrød han mig kort, i en gnaven Tone — han er en stakfæls, svag, blødgagtig Mand — „ja vist; De er vel kommen her for at fortælle mig, at den overordentligt dygtige, unge Mand, som har boret Huller i Skillevæggen mellem Bærelserne paa anden Sal her i mit Hus, har taget fejl og ganske har misst Færten af den Kjedring, der har stjaalet mine Penge.“

„Saa, Mr. Yatman, det er een af de Ting, jeg har at meddele Dem,“ siger jeg; „men jeg har noget mere at fortælle Dem.“

„Kan De sige mig, hvem der er Tyven?“ vridser han, endnu mere gnavent end før.

„Saa, Mr. Yatman,“ svarer jeg, „det troer jeg, at jeg kan.“

Han lagde Avisen fra sig og begyndte at see lidt ængstelig ud.

„Det er da ikke min Boutiksvend?“ siger han. „Jeg vil haabe, for Menneskets egen Skyld, at det ikke er ham.“

„Gjæt engang endnu,“ svarer jeg.

„Er det Pigen, den dovne Sjubbe?“ siger han.

„Doven er hun, Mr. Yatman,“ svarer jeg, „og en Sjubbe er hun ogsaa; det har jeg opdaget ved mine første Undersøgelser; men hun er ikke Tyven.“

„Men hvem i al Verden er det da,“ udbryder han.

„Væd Dem paa en meget ubehagelig Overraskelse, Herr Yatman,“ svarer jeg. „Og vil De undskyldte, at jeg gør den Bemærkning, for det Tilfælde, at De skulde blive hidsig, at jeg er den Stærkste af os to, og at jeg let kunde komme til at tage lidt vel håardt paa Dem, hvis De skulde tillade Dem at lægge Haand paa mig.“

Han blev ganske aftegraa i Ansigtet og rykkede sin Stol to, tre Skridt bort fra min.

„Mr. Yatman!“ vedblev jeg. „De har bedet mig meddele Dem, hvem der har stjaalet Deres Penge. Hvis De vedblivende snuffer at faae det at vide —“

„Jeg snuffer endnu at faae det at vide,“ afbrød han mig, med svag Røst. „Hvem har stjaalet dem?“

„Det har Deres Kone,“ svarer jeg i en rolig, men ikke-destominde meget bestemt Tone.

Han sprang op i Stolen, som om jeg havde jaget en Knivsod i ham, og slog med knyttet Næve i Bordet, saa det knagede efter.

„Rølig, Mr. Yatman!“ siger jeg. „De kommer ikke Sandheden nærmere ved at blive hidsig.“

„Det er Løgn!“ raaber han, idet han atter staaer med knyttet Næve i Bordet. „Det er en skændig, nedrig Løgn! Hvor tør De —“

Han standsede pludseligt, sank atter tilbage i Stolen, saae sig om i Stuen med forvirrede Blikke og brast i Graad.

„Naar De atter faaer samlet Dem, saa er jeg vis paa, at De vil være retfærdig nok til at gjøre mig en Undskyldning for de Udtøyt, De udtøyt har brugt. Vil De nu imidlertid høre efter hvad jeg siger, hvis De kan, saa skal jeg prøve paa at forklare Dem Sagen. Mr. Sharpin har sendt vor Inspecteur en høist bekynderlig og comist Rapport, i hvilken han ikke blot meddeler alle sine egne dumme Indfald og Handlinger, men ogsaa omtaler Mit, hvad Mrs. Yatman har sagt og gjort. I de fleste Tilfælde vilde et saadant Actstykke ikke have været bedre værd, end strax at blive kastet i Papirskurven; men i det her foreliggende Tilfælde, træffer det sig saa bekynderligt, at Mr. Sharpins Sammensurium leder til en vis Slutning, hvorom den Tosje ikke har haft mindste Mistanke fra Først til Sidst. Jeg er saa vis paa denne Slutnings Rigtighed, at jeg vil have min Bestilling forbrudt, hvis det ikke viser sig, at Mrs. Yatman har benyttet sig af denne unge Mandes Taabelighed og Indbildskhed, og at hun har søgt at aflede al Mistanke fra sig selv, ved med velberaad Hun at opmuntre ham til at følge et falsk Spor. Jeg meddeler Dem dette i al Fortrolighed, og jeg vil endog saa gaae et Skridt videre; jeg vil sige Dem min bestemte Mening om, hvad der har bevæget Mrs. Yatman til at tage Pengene, og hvortil hun har brugt dem, eller idetmindste en Deel af dem. Enhver, der seer Deres Kone, Mr. Yatman, maa blive opmærksom paa hendes smukke og smagfulde Paaklædning —“

Idet jeg udtalte disse sidste Ord, syntes den stakfæls Mand atter at faae Tælens Brug. Han afbrød mig strax i en saa stolt og bydende Tone, som om han havde været en Hertug og ikke en Papirhandler.

„Søg at finde et andet Middel til at retfærdiggjøre Deres nedrige Bagvaskelse mod min Kone,“ siger han. „Hendes Møbehandlerindes Regning for det forløbne Aar hænger paa Væggen, mellem mine øvrige, qvitterede Regninger.“

„Undskyld, Mr. Yatman,“ siger jeg, „dette beviser aldeles Intet; thi Møbehandlerinderne have en slem Skik, med hvilken vi i vort Fag ofte have Leilighed til at gjøre Betjendtskab. Naar en gift Dame ønsker det, kan hun have to Regninger hos sin Møbehandlerinde; den ene er den, som hendes Mand seer og betaler; den anden er hendes private Regning; paa denne opføres alle Luxusgjenstande, og herpaa gjør Konen hemmelige Afbetalinger, naar hun kan. Efter hvad vi vide, saa blive Beløbene til disse Afbetalinger sædvanligt knebne fra Husholdningspengene. I det her foreliggende Tilfælde skulde jeg næsten antage, at der ingen Afbetalinger er gjort; Møbehandlerinden er begyndt at blive paatrængende; Mrs. Yatman, som vidste, at hun sandsynlig, paa Grund af Deres forandrede Aar, ikke kunde vente nogen Hjælp hos Dem, er bleven bragt i Knibe og har betalt sin private Regning ud af Deres Pengeskaaf.“

„Jeg vil ikke troe Dem,“ siger han. „Hvert Ord, De har talt, er en nedrig Fornærmelse mod mig og mod min Kone.“

„Er De Mand nok, Mr. Yatman,“ afbryder jeg ham kort, for at spare Tid og Ord, „til at tage den omtalte, qvitterede Regning frem, og strax at gaae hen med mig til Mrs. Yatmans Møbehandlerinde?“

Han blev ildrød i Hovedet, men søgte dog Regningen frem og satte sin Hat paa Hovedet. Jeg fremtog af min Konvolute og Listen over Nummerne paa de bortkomne Banknoter, og strax derpaa forløde vi Huset sammen.

Da vi vare ankomne hos Møbehandlerinden (det var, som jeg havde ventet, een af de dyre Boutiker i West-end) bad jeg om at faae hende i Tale i Genrum. Det var ikke første Gang, at hun og jeg forhandlede sammen om lignende delicate Spørgsmaal. I det Lieblik hun saae mig, sendte hun Bud efter sin Mand. Jeg medbeedte dem, hvem Mr. Yatman var og hvad vi ønskede at erfare.

„Det er da aldeles privat?“ spørger Manden. Jeg nikkede.

„Og confidentialt?“ spørger Konen. Jeg nikkede igjen.

„Har Du Noget imod, kjære Kone, at lade Sergeanten see i vore Bøger?“ siger Manden.

„Ikke det Mindste, hvis Du ikke har Noget derimod,“ svarer Konen.

Medens dette foregik, sad Mr. Yatman som et levende Billede paa Forbanelse og Mismod, og som om han aldeles Intet havde at gjøre med det Hele. Bøgerne bleve bragte, og et Blik paa de Sider af samme, paa hvilke Mrs. Yatmans Navn fandtes opført, var tilstrækkeligt, ja meer end tilstrækkeligt til at bevise Rigtigheden af hvert Ord, jeg havde sagt.

I den ene Bog fandtes den for Mandens Time bestemte Regning, hvilken Mr. Yatman havde betalt. I den anden Bog fandtes derimod den hemmelige Regning, som ligeledes var overfrosen; Vedtegningen indviste, at den var bleven betalt Dagen efter at Pengeskaafen var kommen bort. Den sidst-omtalte Regning beløb sig til to hundrede og fem og halvfjerdsindstyve Pund og nogle Shillings. Gjælden var bleven gjort efterhaanden i Løbet af tre Aar, og der var ikke tidligere afbetalt det Mindste paa den. Under den sidste Linie var tilføjet følgende Bemærkning: „Tilfrevet Vedkommende, for tredie Gang, den 23de Juni.“ Jeg pegede paa denne Bemærkning og spurgte Møbehandlerinden, om herved meentes Juni dette Aar. Hun svarede ja, at det var i den sidst forløbne Maaned, og hun beklagede nu meget, at Brevet endog havde indeholdt en Trudsel om Sagsanlæggelse.

„Jeg troede, at De gav gode Kunder meer end tre Aars Credit?“ siger jeg.

Møbehandlerinden gav et Sideblik til Mr. Yatman og hvisttede til mig:

„Ikke naar det gaaer tilbage for Kunderens Mand.“

Hun pegede paa Regnskabsbogen, idet hun sagde disse Ord. Den viste, at Mrs. Yatman havde været ligesaa ødsel med Møbehandlerinden, efter at det var begyndt at gaae tilbage for hendes Mand, som før denne Tid. Om hun end muligens havde været sparsommelig i andre Henseender, saa havde hun ganske vist ikke vist Sparommelighed, hvad Paaklædningen angik.

Der var nu ikke Andet tilbage at gjøre, end for en Forms Skyld at undersøge Kassabogen. Beløbet var blevet betalt i Banknoter, hvis Størrelse og Nummere noie stemte med de paa min Liste opførte Banknoters.

Jeg antog det nu for det Rigtigste, at see at faae Mr. Yatman ud af Huset jo før jo heller. Han var i en saa ynkelig Tilstand, at jeg lod hente en Droskhe og fulgte ham hjem i den. I Begyndelsen græd han og jamrede sig som et Barn; men jeg fik ham snart rolig, og jeg maa til hans Vre bemærke, at han, idet Droskhen hjørte op foran Døren til hans Hus, gjorde mig en meget net Undskyldning for de Udtøyt, af hvilke han havde betjent sig. Til Gjengjæld herfor prøvede jeg paa at give ham nogle Raad med Hensyn til, hvorledes han bedst skulde komme ud af det med sin Kone i Fremtiden. Han lod ikke til at skjænke mine Ord videre

Opmærksomhed og mumlede Noget om Skilsmisse, idet han gik op ad Trapperne. Jeg tvivler om, at Mrs. Yatman med Held vil være istand til at klare denne Sag fra sig; jeg er dog tilbøielig til at antage, at hun faaer voldsomme hysteriske Tilfælde og derved bringer sin stakfæls Mand faaledes fra Concepterne, at han tilgiver hende. Men dette er jo ikke vor Sag. For vort Vedkommende kan Sagen anses for tilendebragt, og jeg slutter derfor herved min Rapport.

Erhøveligt

Thomas Bulmer.

Efterkrift. Jeg maa endnu tilføje, at jeg, i det Lieblik jeg stod i Begreb med at forlade Huset i Rutherford Street, mødte Mr. Matthew Sharpin, som kom for at pakke sine Sager sammen.

„Nu skal De høre Pøier,“ siger han, idet han inderlig velforsøiet guider sine Hænder. „Jeg har været ude i den elegante Villa, og i det Lieblik, jeg omtalte mit Grinde, kastede man mig strax ned af Trapperne. Der var to Vidner tilstede ved dette Overfald, og hundrede Pund er da den mindste Skadeserstatning, jeg vil gjøre Fordring paa.“

„Jeg ønsker Dem tillykke,“ svarer jeg.

„Tak,“ siger han. „Naar kan jeg ønske Dem tillykke med at have opdaget Tyven?“

„Naarjomhelst De vil,“ svarer jeg, „thi Tyven er opdaget.“

„Det tænkte jeg nok,“ siger han. „Jeg har haft al Uleiligheden, og nu høfter De Vren deraf. Det er naturligvis viis Mr. Jay?“

„Nei,“ svarer jeg.

„Hvem er det da?“ siger han.

„Spørg Mrs. Yatman,“ svarer jeg. „Hun lauges vist efter at fortælle Dem det.“

„Godt; jeg vil ogsaa hellere høre det af den søde Kone, end af Dem,“ siger han og skynder sig op i Huset.

Hvad mener De, Herr Overinspecteur? Skulde De have lyst til at være i Mr. Sharpins Sted? Jeg vilde helst være fri.

Fra Overinspecteur Theakstone til Mr. Matthew Sharpin. Den 12te Juni.

Min Herre!

Sergeant Bulmer vil formeentligen alt have meddeelt Dem, at De indtil videre havde at anfæe Dem som suspenderet. Jeg er nu bemyndiget til at tilføie, at man ikke har Brug for Deres Tjeneste ved Opdagelsespolitiet. De anmodes herved om, at anfæe dette Brev som en officiel Meddelelse om Deres Afstedigelse.

Jeg kan privat tilføie, at det ikke er Hensigten med denne Deres pludselige Afstedigelse at sætte nogen Plet paa Deres gode Navn og Rygte. Den er kun foranlediget derved, at De ikke har vist Dem nu nok til at tjene i Opdagelsespolitiet. Hvis vi for Lieblikket skulde antage en ny Rekrut, saa vilde vi sandsynlig foretrakke Mrs. Yatman. Jeg forbliver Deres ærbødige Tjener

Francis Theakstone.

Mr. Theakstones Bemærkninger til ovenstaaende Brevveppling.

Mr. Theakstone seer sig ikke istand til at sige Dplysninger af stor Betydning til det sidste Brev. Det er imidlertid kommet til hans Kundskab, at da Mr. Matthew Sharpin forlod Huset i Rutherford Street, fem Minutter efter at han havde talt med Sergeant Bulmer, bar hans Bæsen Præg af en natmindelig Skrak og Forbauselse; paa hans venstre Kind saaes der en rød Plet, der ganske havde Udseende af at være Birkningen af hvad man i daglig Tale kalder et Drefsig. Endvidere hørte Boutiksvenden ham betegne Mrs. Yatman med Navne, som just ikke var af det mest smigrende Slags, og saae ham heftigt knytte den høire Haand, idet han bødiede om Hjørnet. Man har siden ikke hørt videre til ham, men det antages, at han har forladt London med den Hensigt at tilbyde Politiet i een af Provinsberne sin værdifulde Tjeneste.

Endnu større Uvisshed hersker der med Hensyn til det interessante Spørgsmaal om, hvorledes Mr. og Mrs. Yatman ere komne ud af denne Sag med hinanden. Det paafaaes imidlertid med Bestemthed, at der, strax efter at Mr. Yatman var kommen tilbage fra Møbehandlerindens Boutik, i største Hast blev sendt Bud efter Husbøgen. Umiddelbart efter at denne havde forladt Huset, blev der fra den nærmeste Apotheker hentet en beroligende Mixtur, som længen havde forefrevet Mrs. Yatman. Den næste Dag kjøbte Mr. Yatman noget Salvolatile hos Apothekeren, og længere op ad Dagen forlangte han i et Leiebibliothek en Roman, som bevægede sig i de høiere Samfundsklasser, og som kunde afgive en passende Læsning for en syg Dame. Man har heraf udbraget den Slutning, at han har opgivet Tanken om at stille sig fra sin Kone — idetmindste foreløbigt, saalænge hun befinder sig i sin nærværende (formeentligen) interessante, nervøise Tilstand.